

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce Z.F., bytem nám. ■■■, zastoupeného Ladislavem Ejemem, advokátem se sídlem Eliášova 998/12, 470 01 Česká Lípa, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2015, č. j. OD 309/15-2/67.1/15109/NL,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 7. 5. 2015, č. j. OD 309/15-2/67.1/15109/NL, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, k rukám právního zástupce žalobce Ladislava Ejema, advokáta se sídlem Eliášova 998, 470 01 Česká Lípa, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 2. 2015, vypraveného dne 17. 2. 2015, č. j. MUCL/180520/2014. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona ■■■ v obci ■■■ nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, za což mu byla podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce žalovanému vytýkal, že se s jeho argumenty uvedenými v odvolání, včetně fotodokumentace a videozáznamu, které žalobce s odvoláním zaslal, seznámil, což uvedl v napadeném rozhodnutí, ale jeho argumenty však žádným způsobem nehodnotil a setrval na tom, že stěžejními důkazy jsou svědecké výpovědi obou policistů o průběhu protiprávního jednání. Dále žalobce nesouhlasil s postupem žalovaného, který zamítl jeho návrhy na provedení dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví - očního lékařství na posouzení zraku obou zakročujících policistů N. a Ch., zda při stížené viditelnosti za tmy nebo denního světla mohli či nemohli na vzdálenost, kterou kontrolovali jeho vozidlo přes zadní část vozidla vidět, zda je či není připoután bezpečnostním pásem. Stejně žalovaný zamítl i další důkazní návrh kamerovým záznamem společnost i [redacted], s. p., ze dne [redacted] od [redacted] do [redacted] hod., který žalobce žádal vyžádat k posouzení dané věci. Stejně tak žalovaný zavrhl důkaz dotazem České hydrometeorologické stanice k tomu, jaké bylo počasí a viditelnost. Žalovaný uváděl, že dle fotografií pořízených policií při silniční kontrole je vidět, že se stmívalo, nepršelo ani nesněžilo a viditelnost byla dobrá. S tím se žalobce nemůže ztotožnit, neboť fotografie policistů založené ve spise nezaznamenaly stav, kdy žalobce neměl být připoután bezpečnostním pásem, ale až situaci následnou při jeho kontrole. Není jasné, jakým fotoaparátem byly fotografie pořízeny, zda s nimi bylo pracováno. Proto bylo důvodné dokazování jím navrženými důkazy. Podle žalobce nebylo postaveno na jisto, zda byli policisté způsobilí zrakem rozpoznat při stmívání na danou vzdálenost, zda byl žalobce připoután bezpečnostním pásem. K tomu měly sloužit navržené důkazy. Podle žalobce nebyl žádný důvod tyto důkazy neprovést, pouze se žalovanému k provedení nehodily. Podle žalobce tedy napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť bylo porušeno jeho základní právo podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, když se žalovaný nevypořádal se všemi právně relevantními námitkami žalobce. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč návrhy na provedení dalšího dokazování zamítnul. Návrhy, fotodokumentaci i videozáznamy žalobce předložil až s podaným odvoláním. Podle žalovaného nebylo po řádně provedeném dokazování v ústním jednání správním orgánem I. stupně na místě, aby žalovaný prováděl rekonstrukci události a další dokazování, hodnocení fotografií, videozáznamů, na kterých ani není zachyceno předmětné protiprávní jednání žalobce. Žalovaný setrval na skutečnostech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhoval, aby soud v plném rozsahu žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2015 vycházel z oznámení policie o přestupku ze dne 18. 12. 2014, do něhož žalobce jako obviněný uvedl svůj nesouhlas s přestupkem a vyjádřil se tak, že pás si pouze rovnal. Dále byla z fotodokumentace pořízené policií, podle které nebyl do vozidla omezený výhled, neboť na něm nebyly umístěny zatemňovací fólie. Správní orgán I. stupně si vyžádal výpis z evidenční karty řidiče, podle níž byl žalobce několikrát projednáván pro řízení vozidla a neužití bezpečnostního pásu. Na základě svědeckých výpovědí pprap. N. a stržm. Ch. vzal správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce nebyl připoután na sedačce bezpečnostním pásem. Policisté vozidlo

viděli ze vzdálenosti 5 až 7 m přes čelní sklo, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem. Shodně vypověděli, že se za vozidlem rozjeli, jeli provést kontrolu vozidla a vyšetření přestupku a poté co vozidla odbočila a policisté zapnuli maják modré barvy, řidič vozidla se ve vozidle nahnul na levou stranu a natáhnul si pás přes tělo. Potvrdili, že bylo vidět, jak se řidičova ruka objevuje nad ramenem a pás se natahuje k tělu. Při zastavení vozidla v ■■■ byl řidič pásem připoután. Uvedeným rozhodnutím byl žalobce z přestupku uznán vinným a byla mu uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. Namítal, že kromě výpovědi policistů není žádný důkaz o spáchání přestupku, když žalobce od počátku zpochybňoval, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Žalobce k odvolání přiložil fotografie, které podle něj prokazují, že nelze vidět, zda je či není řidič ve vozidle připoután bezpečnostním pásem, a to z pozice policistů jedoucím za ním. Protože v čase tvrzeného přestupkového jednání byla tma a do vozidla nemohlo být vidět, žalobce navrhoval provedení důkazu dotazem České hydrometeorologické stanice k počasí a viditelnosti, dále fotografiemi, rekonstrukcí za účelem zjištění, zda policisté do jeho vozidla mohli či nemohli vidět, a také znaleckého posudku z oboru zdravotnictví - oční lékařství na posouzení zraku zakročujících policistů, zda při snížené viditelnosti za tmy nebo denního světla mohli či nemohli na uvedenou vzdálenost z policejního vozidla vidět přes zadní část jeho vozidla, zda je žalobce připoután či není. Dále žalobce navrhoval provést důkaz kamerovým záznamem z uvedeného dne v dané době k posouzení celé události a k tomu v jakém místě a v jaké vzdálenosti stálo policejní vozidlo od projíždějícího vozidla žalobce. Dále žalobce namítal, že policista N. zakročoval vůči jeho osobě i dne 13. 2. 2014, řízení proti žalobci bylo zastaveno, kdy řidič rovněž neměl být připoután bezpečnostním pásem.

Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že bylo provedeno řádné dokazování svědeckými výpověďmi policistů, kterým žalobce mohl klást otázky, ale při ústním jednání tak neučinil, ani nenavrhoval doplnit dokazování výsledkem dalších svědků. Další dokazování dotazem na hydrometeorologickou stanici, znaleckým posudkem a záznamem z kamerového systému žalovaný zamítl s odůvodněním, že dle fotografií pořízených policisty je vidět, že se stmívalo, nepršelo ani nesněžilo, viditelnost byla dobrá a oba policisté musí být zdravotně způsobilí, aby mohli vykonávat práci u policie, prošli i důkladnými zdravotními prohlídkami. Proto je podle žalovaného nadbytečné zjišťovat povětrnostní podmínky v době spáchání přestupku, neboť žádný z důkazů by nemohl objasnit průběh jízdy s vozidlem ■■■ a to, zda byl či nebyl žalobce při řízení vozidla připoután bezpečnostním pásem. K záznamu z kamerového systému žalovaný uvedl, že nelze s jistotou říct, že na záznamu bude vozidlo žalobce a vozidlo policie zaznamenáno a takový důkaz by stejně nebylo možné použít jako důkaz ve správním řízení. Podle žalovaného ze svědeckých výpovědí policistů shodně vyplývá, že žalobce nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem a celý průběh jízdy. Výpovědi policistů považoval žalovaný za věrohodné. Svědci popsali i oblečení žalobce a způsob, jakým se během jízdy žalobce ve vozidle připoutával. K žalobcem předložené fotodokumentaci a videozáznamům na USB portu žalovaný uvedl, že se s nimi seznámil, ale nadále za stěžejní důkazy považuje svědecké výpovědi obou policistů, kteří podrobně popsali průběh protiprávního jednání žalobce a silniční kontroly. Žalovaný uzavřel s tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje veškeré náležitosti. Žalovaný doplnil,

že přestupek byl spáchán ve formě úmyslného zavinění, došlo k ohrožení zájmu společnosti chráněného zákonem, kterým je bezpečnost provozu na pozemní komunikaci, a tedy došlo k naplnění materiálního znaku předmětného přestupku. Žalovaný aproboval úvahy správního orgánu I. stupně ohledně výše uložené pokuty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních námitek v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 3 správního řádu postupují správní orgány ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro dodržení základních zásad správního řízení. Při zjišťování skutkového stavu není podle § 52 správního řádu správní orgán vázán návrhy účastníků na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, a to ani v řízení přestupkovém, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů je zakotvena v § 50 odst. 4 správního řádu a znamená, že správní orgán není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků (není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů), neznamená to však, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Zmíněné povinnosti dopadají v řízení o přestupcích také na odvolací správní orgán, neboť obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). V řízení přestupkovém jsou správní orgány dále limitovány procesními právy obviněného z přestupku dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a také jeho ústavním právem na spravedlivý proces. Skutkové závěry správních orgánů musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícímu požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tyto úvahy ohledně hodnocení provedených důkazů musí být v rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelným způsobem vyjádřeny a podléhají přezkumu správních soudů.

Jak soud předeslal v obecné rovině shora, žalobce byl jako obviněný z přestupku oprávněn uvádět skutečnosti svědčící v jeho prospěch a navrhopat nové důkazy i v odvolání. Na tom nic nemění jeho předchozí postoj v průběhu správního řízení v I. stupni. Skutečnost, že žalobce v průběhu ústního jednání před správním orgánem I. stupně neměl žádné otázky směrem k vyslychaným policistům prap. N. a stržm. Ch. ani nenavrhopal doplnění dokazování, nezabavuje žalovaného jako odvolací orgán povinnosti řádně se vypořádat s jeho argumenty a důkazními návrhy uplatněnými poprvé až v odvolání.

Návrhy na doplnění dokazování obsaženými v odvolání přitom chtěl žalobce vyvrátit správním orgánem zjištěný skutkový stav, k němuž dospěl zejména na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů.

Jednoznačně se žalovaný vypořádal pouze s žalobcovými návrhy doplnit dokazování dotazem na hydrometeorologickou stanici a znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví – očního lékařství. Žalovaný to, že se nedotázal Hydrometeorologické stanice Ústí nad Labem – Kočkov odůvodnil dostatečným zjištěním ohledně viditelnosti v době a místě přestupkového jednání žalobce. V tomto směru žalovaný hodnotil fotografie pořízené policisty při silniční kontrole, na kterých je jasně vidět, že se stmívalo, nepršelo ani nesněžilo a viditelnost byla dobrá. Takové hodnocení považuje soud za dostačující, správné a logické, plně odpovídající fotodokumentaci pořízené v době po zastavení žalobcova vozidla kontrolu provádějícími policisty, ze které vycházel správní orgán I. stupně ve spojení se svědeckými výpověďmi policistů, kteří uváděli, že bylo vidět. Stržm. Ch. také uváděl, že na ulicích, po kterých jeli, svítilo osvětlení. Tato okolnost také vyplývá z pořízené fotodokumentace, na které je osvětlení okolních pozemních komunikací vidět. Žalobce neuváděl, kromě toho, že se již stmívalo, žádné okolnosti ohledně nepříznivého počasí, které by bylo potřeba v řízení ještě prokázat nad rámec toho, co vyplynulo z pořízené fotodokumentace a svědecké výpovědi.

Zcela v souladu s § 52 správního řádu a se zásadou volného hodnocení důkazů žalovaný odmítl doplnit znalecký posudek z oboru zdravotnictví – očního lékařství ohledně zraku obou zakročujících policistů. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč jeho provedení považuje za nadbytečné, a s jeho důvody se zdejší soud plně ztotožnil. V průběhu správního řízení nevyplynuly žádné okolnosti, které by zpochybňovaly zdravotní způsobilost policistů. Naopak, jak uvedl žalovaný, je nutno předpokládat, že oba policisté jsou zdravotně způsobilí pro výkon služebního poměru. A posudek z oboru zdravotnictví – očního lékařství, který by zkoumal zrak obou policistů, nemůže sám o sobě objasnit průběh jízdy žalobce jeho vozidlem a to, co v daný moment mohli či nemohli policisté vlastním zrakem vnímat.

Pokud jde o důkaz záznamem z kamerového systému soukromé společnosti Diamo a.s. Stráž pod Ralskem, žalovaný dovedl, že nelze s jistotou předpokládat, že na záznamu budou vozidla žalobce a policie zaznamenána a že by ani nebylo možné záznam ve správním řízení jako důkaz použít. Takové zdůvodnění odmítnutí provést navrhovaný důkaz nemůže obstát. Předně žalovaný přezkoumatelným způsobem neuvedl skutkové či právní důvody, na základě kterých dospěl k závěru, že takový záznam z kamerového systému nelze ve správním řízení použít jako důkaz. Soud v obecné rovině poukazuje na stávající judikaturu správních soudů, která *a priori* nevylučuje použít kamerový záznam soukromé osoby pro účely dokazování ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, publ. ve Sb. NSS č. 2518/2012). Rovněž nelze bez dalšího provést předběžné hodnocení obsahu navrženého důkazu a odmítnout ho jen s tím, že nelze s jistotou předpokládat, zda na něm budou vozidla v době přestupkového jednání zachycena či nikoli. Tedy jinými slovy, že nelze s jistotou předpokládat, jestli takový důkaz přispěje či nepřispěje ke zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Jak již bylo řečeno, správní orgán, tedy v daném případě žalovaný, není při zjišťování skutkového stavu vázán důkazními návrhy obviněného z přestupku. Jestliže však některé z navrhovaných důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Tyto úvahy soud zcela postrádá ve vztahu k návrhům žalobce doplnit dokazování k odvolání příloženými fotografiemi a videozáznamem (ve správním spise je založeno CD předložené žalobcem). Tyto důkazy měly podle žalobce vyvrátit tvrzení policistů, že dovnitř jeho vozidla bylo z jejich vozidla jedoucího za ním vidět. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pouze konstatoval, že se těmito fotografiemi „seznámil, nadále však pokládá za stěžejní důkazy svědecké výpovědi policistů, kteří podrobně popsali průběh protiprávního jednání odvolatele a následné silniční kontroly.“ Z uvedeného není zcela zřejmé, zda žalobcem předloženými fotografiemi a videozáznamem žalovaný provedl dokazování či nikoli. Soud připomíná, že ostatní žalobcovy důkazní návrhy žalovaný v předchozí části odůvodnění svého rozhodnutí výslovně zamítl, což však neučinil ve vztahu k fotografiím a videozáznamu. Ani neuvedl, proč předložené důkazní prostředky považuje z hlediska prokázání skutkového stavu za nadbytečné. Nevysvětlil ani z jakých důvodů, když se s jejich obsahem seznámil, nemohou fotografie a videozáznam pořízené žalobcem vyvrátit skutečnosti uváděné policisty, jejichž svědeckou výpověď chtěl právě těmito důkazy žalobce vyvrátit.

Žalovaný tedy zatížil hodnocení důkazních návrhů žalobce vadami, jeho rozhodnutí je tak zčásti nepřezkoumatelné, zčásti vadné pro porušení zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.

V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Jeho povinností bude znovu se řádně a přezkoumatelným způsobem v souladu s § 68 odst. 3 ve spojení s § 50 odst. 4 správního řádu vypořádat s argumenty žalobce a jeho důkazními návrhy na vyžádání záznamu kamerového systému společnosti Diamo a. s., a doplnění dokazování předloženými fotografiemi a videozáznamem. Nevyhoví-li žalovaný některému z důkazních návrhů, pak musí jasně uvést důvody, které ho k takovému postupu vedly, tak aby jeho úvahy mohl soud podrobit soudnímu přezkumu z hlediska zákonnosti, správnosti a dodržení základních pravidel logického uvažování.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti neúspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Advokát soudu nedoložil, ač k tomu byl pro případ rozhodnutí soudu bez nařízení ústního jednání vyzván, že by byl

plátcem DPH, osvědčení o tom není založeno ani na správě soudu. Celková výše náhrady nákladů je tedy 9 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. listopadu 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně